

Cesta

Díl první: Pod padajícím nebem, část 1

Martin Štefko

Copyright © Martin Štefko, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Slovo autora

V něčem jsem jako Stephen King. Neskutečně rád píše o tom, proč jsem něco napsal, jak to vznikalo, apod. Proto také tohle „Slovo autora“. Nemohu si ho odpustit, protože si podle všeho myslím, že právě moje tvorba je natolik zajímavá, že vyžaduje trochu vhledu. Ale proč ne. Dovolit si to mohu, když jsem autor, ne?

Líbí se mi číst o tom, jak autoři vystupují na různých konferencích a autogramiádách a jsou tam tázáni, kde berou svoje nápady, jak vznikalo to a to dílo, kde se to vzalo. Já sám sem tam dostanu podobné otázky. Například: Kam na takové nápady chodíš, prosím tě? Spišovatelé se většinou brání tím, že prostě neví. Mohou popsat samotný proces, jak dílo vznikalo, ale dohledat ten jediný moment, kdy přišel první nápad, to není vždycky snadné. Není se čemu divit. Mohou to skutečně být jen impulsy. Jediné slovo, jedna věta, jedna scéna, text písňe, vzpomínka, která se najednou vrátí. Anebo vznikne?

Neexistuje návod. Člověk to v sobě prostě musí mít. Buď ho nápady nakopnou samy, nebo si je musí tvrdě vybojovat, ale pokud nezačne psát, nikdy to sám nezjistí. Já si přesně pamatuji moment, kdy ke mně přišel nápad na „Cestu“. Pokud se nepletu, bylo to 8. června 2012. Neptejte se mě, jak to vím tak přesně. Koupil jsem si komiks „Arzach“ a konečně jsem se dostal k tomu, že jsem si ho mohl přečíst. Před jednotlivými příběhy „Arzachu“ je krátký černobílý komiks „Objížďka“. A to je celé. Tohle je moje inspirace. Četl jsem si ten komiks, není moc dlouhý, jenom sedm stran, ale na jedné z nich mě to najednou trklo. Měl jsem před sebou celý neskutečný svět, který by se mohl vrstvit, mohl by být nekončící cestou, která povede... No, to teprve poznáme, kam vlastně tahle „Cesta“ povede.

Myšlenka musela trochu uzrát, probíral jsem jednotlivé varianty, přemýšlel jsem o tom, jak by se příběh odvíjel, jaký by měl formát. Od začátku jsem ale věděl, že to bude seriál na pokračování. Hodně dlouhý seriál. Možná takhle nějak Roberta Kirkmana napadlo, že už je na čase, aby se někdo pořádně podíval na zoubek zombie žánru. Ne, zombie nečekejte, alespoň prozatím, ale myslím, že i tak dostanete něco celkem zajímavého, nového, jedinečného. Jedinečného hlavně proto, že i když mě inspirovala „Objížďka“, „Cesta“ je kompletně z mojí hlavy. Samozřejmě, jsou zde vzpomínky a různé vlivy, to je v tvorbě normální, protože ty přicházejí po celou dobu psaní, ale pořád je to něco nového, něco mého.

První kapitolu, tuhle, kterou si teď přečtete, jsem začal psát 19. června 2012. Ironické – nebo osudové? – že zrovna na svoje narozeniny. Další čtyři díly se psaly doslova samy. Pak na mě padla menší spisovatelská deprese, ale ve chvíli, kdy píše tento úvodník, je kompletních šest dílů, které potřebují jenom korekturu. Tu si dělám sám, takže prosím omluvte případnou chybu. Doufám, že jich bude co nejméně. Pokud už se nějaká najde, klidně mě na ni upozorněte (mail na konci tohoto úvodníku, kam můžete zasílat kritiku, ale klidně i pozitivní ohlasy). Chybu opravím a vy budete mít menší zásluhu na tvorbě tohoto seriálu.

Jestli bude seriál nekonečný? Ne, to určitě ne, každý z nás se musí časem odebrat na druhou stranu, ale vynasnažím se, aby byl celkem dlouhý, ale hlavně, aby byl kvalitní, jak jen to je a bude v mých silách. Před sebou máte první díl seriálu „Cesta“. Seriál je dělen na menší celky, jednotlivé epizody. Epizoda, kterou začnete číst, má celkem šest dílů a nese název „Pod padajícím nebem“. Původně jsem chtěl vydávat seriál ob dva týdny, ale to už vím, že nestihnou. Bude prozatím vycházet jednou měsíčně, konkrétně první středu v měsíci. Tenhle dlouhý interval budu prokládat svými povídkami, které už jsou někde publikovány, někde vyšly. Od nového roku... No, uvidíme, jak to s vydáváním v roce 2013 bude.

Prosím, mějte na paměti: Nechci se tu ohánět zákony, ale... „Cesta“ je příběh, který na svých stránkách uveřejňuji zdarma. Může si ho stáhnout každý. Z toho důvodu doufám, že s ním podle toho budete zacházet. Chci, aby byl prezentován výhradně na mých stránkách. Pokud byste ho chtěli dát ke stažení na své stránky, napište mi. Vždycky je možné se domluvit. Anebo na své stránky umístěte odkaz na soubor na mých stránkách. Na konci úvodníku

jsou kontakty včetně odkazu. „Cestu“ zdarma zveřejňuji hlavně proto, abych se před vámi prezentoval. Doufám, že se u příběhů budete bavit, zaujmou vás a vy se k nim vrátíte. Pokud ne, asi mi to trochu bude líto, ale stejně mi třeba nechte komentář na mých stránkách.

Je 29. srpna 2012, když tohle píší, a já jsem rád, že skutečně stíhám datum 5. září 2012, kdy měl seriál původně začít vycházet.

Přeji vám šťastnou Cestu, milí čtenáři.

Martin Štefko

Internetové stránky: <http://www.martinstefko.cz>

E-mail: martin@stefko.cz

Odkaz na stránku s příběhem: <http://www.martinstefko.cz/2012/08/cesta-001/>

Můj profil na Facebooku: <https://www.facebook.com/MartinStefko>

Můj profil na Google+: <https://plus.google.com/113698091354288253412/posts>

Cesta

Díl první: Pod padajícím nebem, část 1

Martin Štefko

Řidič naváděl Cadillac DeVille (světle modrý s bílou střechou, rok výroby 1966) po cestě, která by se hrbolatou dala nazvat jen stěží a v dobrém rozmaru.

„Jste si jistý, že to tlumiče vydrží?“ ujíšťovala se starší dáma, která se tísnila na zadním sedadle hned za Řidičem. Trochu si porovнала svůj žlutavý kostýmek, který trpěl jakýmkoli ohýbáním a sezením. Na látce byl vidět každý přehyb, i když se jej snažila rukama vyhladit.

„Paninko,“ ohradil se Řidič. „Tohle auto už projelo peklem. Jsem si jistý, že pár děr v silnici zvládne.“

Osazenstvo vozu zmlklo. Nikdo nevěděl, jestli si Řidič dělá srandu, nebo to myslí vážně. Jen Manažer se dál díval před sebe, jako kdyby mu bylo všechno jedno. Co na tom, že tohle auto skutečně jelo Peklem? On má v hlavě právě nějaký důležitý problém s minimálně dvěma variantami řešení a musí se rozhodnout pro možnost nejefektivnější, což znamená zvažování všech možných rizik. Za žádnou cenu se nenechal ničím vyrušit.

„Máte hezký šaty,“ zalichotila Blondýna starší paní. Mladší z obou dam seděla za spolujezdcem.

Starší paní se na ní shovívavě usmála a řekla: „Děkuji, drahoušku, však jsem je také kupovala u Eraddima. To není jen tak nějaký krejčí.“

„O tom jsem nikdy neslyšela,“ přiznala Blondýna.

Starší paní – stále nikdo nevěděl, co vlastně dříve dělala – si ji změřila pohledem – stále měla nasazený ten shovívavý úsměv – a řekla: „Drahoušku, tomu se nikdo z nás přece vůbec nemůže divit.“

Blondýna se dál usmívala, ale starší paní už jí nevěnovala pozornost. Dívala se z okýnka ven, jako kdyby v pusté jednotvárnosti mohla najít něco zajímavého, co by upoutalo její pozornost, což Blondýna očividně nedokázala. Kdyby se nad tím mladá žena zamyslela, možná by jí napadlo, že nastoupila až jako poslední, a tak je její začlenění do uzavřeného kolektivu složitější, ale starší paní – a možná i Manažer, kdyby ho to opravdu zajímalo – by jí řekla: „Ale drahoušku, to není proto, že jste nová, vy mi nesedíte z toho prostého důvodu, že jste už od pohledu pitomá jako hrábě. A ještě méně užitečná.“ Starší paní však nic podobného neřekla, místo toho dál vyhlížela na pustinu, která se táhla až do nekonečna. Naučila se svoje předsudky nechávat pro sebe.

„Kde jsme?“ zeptala se Blondýna a naklonila se mezi sedadly k Řidiči, který ve zpětném zrcátku mohl sledovat, jak se ven vyvalují dvě obrovské přednosti, kterými se Blondýna pyšnila. V duchu doufal, že auto ještě jednou pořádně nadskočí, a ta řádra vypadnou. Sám se sebou se vsadil, že Blondýna má obrovské dvorce, ale nedostalo se mu té příležitosti, aby mohl sázku prohrát. Anebo vyhrát. Ani další hrbol mu přání nesplnil, a tak jen odpověděl: „V autě.“

Blondýna pokývala hlavou, jako kdyby chtěla dát jasně najevo, že to chápe, že tomuhle rozumí dokonale. „No jo, ale v jaký oblasti jako jedeme. Já jsem se nikdy takhle daleko nedostala.“

„To nikdo z nás, zlatíčko. Když člověk žije ve Městě, kolik má důvodů vyjet ven? Mnoho jich jistě není, co si myslíte?“ Starší dáma jemně prstem ťukla do Manažera. Ten se – rozhodně ne nadšeně – na starší z žen otočil a přeměřil si ji, jako kdyby chtěl spočítat, jaká je její cena, respektive jaké náklady musela vložit do toho, aby její zevnějšek stále vypadal, jak vypadal.

„Pravděpodobnost je ve skutečnosti hodně vysoká. Stačí vám to takhle.“

„Bude muset,“ ubezpečila ho starší paní. „Ale je pravda, že já jsem příliš výjezdů ven nepodnikla.“

„Já taky ne,“ přidala se Blondýna.

„My víme, drahoušku, už jste nám to sdělila tím, jak jste řekla, že jste se ještě nikdy nepodívala tak daleko.“

„Pravda,“ uvědomila si Blondýna. „Kam vlastně jedete?“ zeptala se starší paní.

Starší paní se na ni jen usmála, tolik, až ukázala své neskutečně bílé a krásné zuby, pak mávla rukou v bílé krajkové rukavičce a znovu raději věnovala pozornost venkovnímu terénu. Ne nadlouho.

„Když už jste mě tak neurvale vyrušila, musím uznat, že zrovna u vás je obrovská pravděpodobnost, že vyjedete z města.“

„Co prosím?“ pochopila starší dáma, že Manažer mluví na ni.

„U vás bych si zrovna myslel, že vycestujete spíš než kdokoli z nás, a to vás ostatní znám opravdu jen povrchně.“

„Podle čeho tak soudíte?“ spojila starší dáma ruce do mlýnku, ale nepohybovala palci. Upřeně se dívala na Manažera a ten ji okázale ignoroval a dál se díval kupředu, jako kdyby dělal Řidiči navigátora, ale přitom na žádné křižovatce neřekl ani slovo. Nemusel, pravda, ani na jedné křižovatce nedávaly přednost, navíc již z velké vzdálenosti viděli, že by neměli komu přibrzďovat.

„Madam,“ začal Manažer vysvětlovat, povýšeně a strojeně, „neříkám, že jsem nějaký specialista na hudbu, moje pracovní náplň je přece jen smysluplnější, ale díky tomu, že můj otec byl dlouholetý recenzent a odborník na pop a rock, měl doma neskutečné množství dlouhohrajících desek. Ne kompaktní disky, kazety nebo něco podobného, ne, otec vždy kupoval, a to i v posledních letech, pouze dlouhohrající desky. Asi v tom viděl něco romantického, já zase naprosto iracionální jednání, hlavně pokud si uvědomíme, že cena dlouhohrajících desek je dnes na úrovni jiných médií, a navíc jejich schopnost dlouhého hraní je dávno překonána kompaktním diskem, nemluvě pak o dalších, modernějších formách optických disků. Opravdu si myslím, že můj otec byl v tomto směru jednoduše emotivně založený blázen. Ale jako dítě jsem si často prohlížel jeho sbírku a on nade mnou často sedával a říkal mi, co jsou ti umělci zač, jaké jsou jejich osudy a o čem je jejich hudba. V současnosti jsou mi tyto informace naprosto k ničemu, protože většina těch hudebníků je buď mrtvá anebo naprosto zapomenutá, ale jak se ukazuje, s každou informací musím nakládat velmi opatrně. Abych se dostal k meritu věci. Pamatuji si váš obličej, který se zase tolik nezměnil, jen získal onen umělý styl, který je – naprosto logicky – spojován s velkým množstvím plastických operací a nadužíváním botulotoxinu. Byla jste jednou z mnoha tváří na těch deskách. Pamatuji si i vaše jméno ale vzhledem k vašemu věku, bych asi měl být džentlmenem a nechat vás samotnou rozhodnout, jestli se představíte, či nikoli. Zároveň, ale v tomto se nechci mýlit, bych hádal, že vaše umělecké jméno mělo od toho rodného poměrně velmi daleko. Asi ale neprozradím mnoho, když řeknu, že vaše původní povolání je zpěvačka. A tím se dostávám ke své premise. U zpěvačky bych očekával, že bude cestovat, a to velmi, protože, pokud se nemýlím, dlouhé šňůry zájezdů jsou naprosto nezbytné pro to, aby umělec zůstal populární, a samozřejmě i proto, aby si vydělal pořádné peníze.“

„Už jste skončil?“ zeptala se Zpěvačka mrazivým hlasem. Její výraz byl neutrální, jako když se zastaví film a všechny postavy se přestanou hýbat.

„Ano.“

„Mohu něco říct na svou obranu?“

„Samozřejmě.“

„Jste idiot.“

„Abych řekl pravdu, tak jsem několikrát dělal testy inteligence a...“

„Tady bych mlčel, bejt váma,“ ozval se Řidič, který na chvíli očima přejel na Manažera. Tvářil se, jako že se snaží svému spolujezdci velmi dobře poradit. Jakákoli jiná možnost by mohla vést k problémům.

Manažer jen pokrčil rameny, znovu začal věnovat pozornost cestě a svým myšlenkám. Zpěvačka jen vztekle zavrčela a dlouhý Manažerův monolog nekomentovala.

„Mám pustit rádio?“ zeptal se Řidič.

Nikdo neodpověděl, nikdo jeho otázce nevěnoval pozornost, a tak dál jeli bez toho, aniž by je hlas nějaké nové hvězdičky oblažil, případě popudil.

Až po chvíli si Zpěvačka všimla, že ji pozoruje Blondýna. „Drahoušku?“

„Vy jste vážně zpívala?“ zajímala se Blondýna. Tvářila se, že skutečně touží zjistit o Zpěvaččině životě více.

Zpěvačku, i když stále navztekanou, to potěšilo. „Ano, a nevím, proč to říkáte s takovým nevěřícím tónem.“ Potěšilo ji to, ale zase ne tolik.

„Ne, to já jsem jako nemyslela nijak zle,“ uklidňovala ji Blondýna. „To si nemyslete, já mám ke zpěvákům jenom kladnej vztah.“

„Opravdu?“ pomalu pookřávala Zpěvačka.

„Jojo, můj první byl zpěvák v jedny metalový skupině. Sice to nikam nedotáhli, ale i to se počítá.“

Zpěvačka si povzdechla a nějakou chvíli přemýšlela, jestli má něco říct, anebo prostě jen nechat rozhovor vyplynout do ztracena. Nakonec řekla: „Ano, jistě. To je... hezké.“

„Já si myslím,“ zatvářila se Blondýna spokojeně. „Sama jsem měla ambice.“

„Chtěla jste se stát zpěvačkou?“ zeptala se mimoděk Zpěvačka. Sama nevěděla, jestli ji téma skutečně zajímá. Jeden pohled na pustinu ale stačil. Ať už se to Zpěvačce líbí, nebo ne, s těmi lidmi stráví ještě mnoho času a bude si muset zvyknout s nimi vycházet. I s tím pitomým Manažerem.

„Moc,“ přiznala Blondýna. „Už jako malá jsem se na sebe sama dívala před zrcadlem, místo mikrofonu jsem měla okurku, nebo tak něco, a zpívala jsem si, abych jako viděla, jak budu vypadat na jevišti. Slušelo mi to, vypadala jsem dobře.“

„O tom nepochybuju,“ usmál se na ni Řidič ve zpětném zrcátku.

„Díky,“ zaplesala Blondýna a vrhla na něj pohled, který v muži většinou vzbudí touhu po ženském lůně. Auto viditelně zrychlilo.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Manažer, aniž by se na Řidiče otočil.

„Jasně, jasně, jenom mi trochu ujela noha.“

„Doufám, že se nestane, aby vám ujela trochu víc,“ pokračoval Manažer svým ocelově chladným, skoro až robotickým hlasem.

„Ne, ne, to určitě ne. Řídím celý život. Se mnou jste v bezpečí.“

Manažer se ani nepousmál, aby dal najevo jakoukoli reakci. Řidič tedy také zmlkl a dával si větší pozor na svoje nohy.

„Dělala jste nějaké konkurzy?“ zajímala se Zpěvačka, jestli mladší spolujezdkyně někdy alespoň zkusila proniknout do hudební branže.

„Jasně. Zkoušela jsem to v Megastár.“

„Megastár? Opravdu? A jak jste dopadla?“ Byla to jen zdvořilostní otázka, protože Zpěvaččin zájem po tomhle zjištění naprosto opadl. Neuznávala žádnou rychlokvašku, která si prošla podobnými televizními soutěžemi. Ona sama si musela svoje místo tvrdě vybojovat. Tihle nýmandi, o kterých není za rok slyšet, si myslí, že to samé, co ona a mnozí další legendy, dokážou během několika týdnů, protože na ně bude zírat polovina národa. A budou jim posílat esemesky. Odkdy se sláva a úspěch měří esemeskami? Oni si neuvědomují, že jsou in jen proto, že jsou na obrazovce. Jakmile se zavřou do studia a lidé musí čekat, zájem opadne. Sama by mohla napsat knihu o tom, jak se zájem fanoušků snadno vytrácí. Stačí jeden rok, na který zmizí z dění, jeden rok, kdy nepořádá žádné koncerty, a už je všechno špatně, všechno je pryč. Ne míle daleko, ale rovnou na jiném kontinentě.

„Jak? Nijak valně. Nedostala jsem se přes konkurzy.“

„Jak to?“ zeptal se Řidič, který prostě nemohl svou pozornost držet daleko od nader, která se dmula jen metr za ním, možná ani to ne. Dokonale zaoblená, dokonale pevná, dokonale... Přece jen na moment přesunul pozornost na silnici. Sice byla rovná, ale člověk za volantem by to měl sem tam zkontrolovat.

„Vlastně nevím. Zazpívala jsem jim tam, byla jsem se sebou hodně spokojená, ale nakonec jsem ven vycházela s pláčem, protože mi ani jeden z těch porotců nedal hlas. Kretěni,“ zaškaredila se Blondýna, jako kdyby jí porota mohla slyšet.

„Co vám pověděli?“ zeptala se Zpěvačka s úsměvem, který by se Blondýně nelíbil, kdyby ho pochopila.

„Však to znáte, takový ty kecý starejch zapšklejch lidí, co nám mladým závidí, že vypadáme mnohem líp. Samý, že nemám hlas, že zpívám falešně, že vyťí kojotů je ukolébavkou, kterou si budou pouštět jenom proto, aby mě už nemuseli poslouchat. Jak říkám, takový ty obvyklý kecý, který nás mají akorát poslat ke dnu, protože jsme se jim nezamlouvali. Všichni moji partneři říkali, jak krásně zpívám.“

„O tom nepochybuj,“ vydechnul Řidič a auto zase o něco zrychlilo.

„Potřebujete pauzu?“ ozval se znovu Manažer, který sice vypadal, že nevnímá, ale podle všeho analyzoval každou situaci.

„Ne, ne, já to zvládnou.“

„Silně o tom začínám pochybovat,“ řekl Manažer.

„V klidu, já to zvládnou. Jenom si takhle poposednu, jo, fajn, a hned je to lepší.“

„Máte poslední možnost, pak zastavujeme,“ zpražil ho Manažer.

„Já to zvládnou, tohle dělám celý život... Myslím řízení.“ Upřeně hleděl před sebe. Na pár chvil.

„Takže vaše kariéra pěvecké hvězdy tím skončila?“ zeptala se Zpěvačka, která si do slova užívala, že proti sobě měla nicku, která si myslela, že dokáže něco v branži, kterou Zpěvačka sama před několika desítkami let dobyla. Sice těch několik desítek let neznělo příliš příjemně, ale člověk s věkem nic neudělá. Jediná věc, která se nedá ovlivnit. Mohla se snažit sebevíc, měnit maso ve svém těle na silikon, dopovat se botoxem a vyhlazovat kůži všemi možnými způsoby, jenže uvnitř cítila, že už to není ono. Rukavičky nenosila proto, že by to považovala za nejnovější módní kreaci, ale proto, že se styděla za jaterní skvrny, které se už nějakou dobu objevovaly na místech až příliš vystavených očím různých obdivovatelů i závislivců. Pro první skupinu chtěla zůstat mladá, pro druhou nehodlala přijít s žádnou záminkou, jež by představovala výživný titulek v bulvárních novinách. I když už neměla tolik fanoušků jako v minulosti a sláva vyvanula jako kouř v otevřeném pokoji, pořád se našli tací, kteří by si rádi počítli o tom, jak bývalá hvězda dopadla, jak se jí život hroutí, jak její krása odešla směrem, jenž vede jenom pryč.

„Co prosím, drahoušku?“ uvědomila si Zpěvačka, že jí Blondýna patrně vypráví svůj životní příběh, a ona ji vůbec neposlouchá. Přitom se sama ptala.

„Říkám,“ nijak se nenaštvala Blondýna, že musela opakovat, co již řekla, „že jsem to už dál nezkoušela. Prostě mi řekli, co si myslí, a mně bylo jasné, že všude budou ty samý lidi, co mi řeknou, že nestojím za nic. Jenom proto, že vypadám líp než oni.“

„Co jste dělala pak?“

„Tak různě. Hlavně modeling.“

„Modeling?“ ujist'ovala se Zpěvačka, jako kdyby v tom hledala nějaký další význam.

„Jasně, nebyla jsem žádná Cindy Crawford, na to jsem moc malá a kozatá.“

„Co prosím?“ zakabonila se Zpěvačka a s vyjeknutím nadskočila, jak najeli na další hrbol v silnici.

„Hele, já nic! To prostě ta silnice,“ bránil se rychle Řidič.

Manažer nic neřekl. Řidič si oddechl a dál se věnoval volantu.

„Jako, že mám velký prsa, víte?“ pokračovala Blondýna. Očividně měla v plánu mluvit dlouho, a tak si Zpěvačka opatrně poposedla, aby si udělala větší pohodlí a ujistila se, že šaty nebudou příliš trpět. „Modelky to nemaj jednoduchý, dneska je to fakt tak, že prostě musíte mít přesný míry, jinak jste v háji. Musíte bejt hubená, vysoká, prsa tak, aby vás moc nepředcházely, a k tomu zadek, kterej nejde moc do boků. Je to hrozný. Je to vlastně jako nějaká

ta výroba, kde se dělá pořád ta samá věc, pokaždý stejná. No a já jsem nebyla z těch modelek, co by do té správné formy zapadaly. Prostě mám moc velký kozy a do těch jejich pitomejch modelů se nevešly. Takže jsem dělala jen nějaký věci, kde to tak nevadilo. To znamená, že jsem se nikdy nedostala do ciziny, však víte, takový ty města, o kterých se říká, že se tam móda vytváří. Blabla. Ale měla jsem vždycky tenhle pěkný obličej, takže jsem si nějakou práci našla. Nic moc významného. Prostě fajn práce. Ty velký prachy jsem nikdy nekasírovala. Člověku to ale stačí, když je skromnej.“

Zpěvačka si přešla Blondýnu pohledem. „To je Blahnik?“ ukázala prstem v rukavičce na boty s vysokým podpatkem, které se ke koktejlovým šatům s flitry dokonale nehodily. Jak tvarem, tak i cenou.

„No jo,“ zachichotala se Blondýna. „Boty jsou moje úchylka. Tyhle jsem si koupila-áááá!!!“

„Co to bylo?! Co to sakra bylo?!“ ječela Zpěvačka v čistých vysokých tónech.

„Něco nám udeřilo do střechy,“ odpověděl jí naprosto klidně Manažer, ani nevzhlédl.

„Cože? Co to povídá?“ obracela se Zpěvačka na Řidiče, protože ten by měl o jejich cestě vědět nejvíce.

„No jo, má pravdu,“ odpověděl stejně klidně jako manažer i Řidič.

„To je všechno, co nám k tomu, sakra, řeknete?!“ Až teď si Zpěvačka uvědomila, že leknutím se chytla první věci, která byla po ruce – dlaň Blondýny, která se také v první chvíli sápala po někom, u koho by našla útěchu.

„Ehm,“ odkašlala si Zpěvačka a s úsměvem Blondýnu pustila. „Tak co to bylo?“ dožadovala se odpovědi.

„Vrána,“ nabídl jí Řidič svou verzi.

„Co prosím?“ řekly Zpěvačka a Blondýna téměř na stejné. Jen mladší z obou vynechala ono úslužné prosím.

„Vrána,“ zopakoval Řidič naprosto klidně.

„Vrána?“ ujišťovala se Zpěvačka. Blondýna na ni jen mrkala, sama nevěděla, co by řekla.

„Jo, vrána,“ stál si za svým Řidič.

„To mi k tomu opravdu víc neřeknete?“ nasadila starší dáma výraz, který by se dal nazvat přísným pouze v dobrém rozmaru.

„Jsou to sebevražedný vrány,“ odpověděl Řidič.

„Sebevražedné vrány?“ nevěřila Zpěvačka svým uším.

„Se tady prostě stává. Mívají dost depku z toho, jak je to tady všude rovný, nikde žádné pořádné stromy, tak to prostě zalomí do nejbližšího auta, které tudy projíždí. Mám pocit, že snad každý řidič se s nimi na téhle cestě setkal. Prostě vám to napálí rovnou do šasi. Vlastně můžeme být docela rádi, že nemířili na skla. Nemusela by to vydržet. Tyhle sebevražedné vrány jsou pěkně těžký mrchy.“

Zpěvačka se otočila, aby se podívala zadním sklem, ale její zrak už nesloužil tak dobře, aby mohla rozeznat, co se to za nimi, nějakých dobrých tři sta metrů, válí. Černá tečka na horizontu. S povzdechem se otočila zpátky.

„To se mi ulevilo,“ sdělila jí Blondýna.

„Ulevilo? Co je na tom úlevného?“ nechápala Zpěvačka.

„Tohle je u nás na vesnici normální,“ vysvětlila Blondýna nejasně.

„Normální? To tam máte sebevražedné vrány?“

„Ne, sebevražedná prasata,“ řekla Blondýna s naprosto odzbrojujícím výrazem.

„Prasata? Prasata?!“ opakovala Zpěvačka, jako kdyby jejich zvuk mohl nabýt nového významu, který všechno přivede na správnou míru.

„Jo. Někdy jim prostě ruplo. Vyběhly do patra, našly si otevřené okno a skočily.“

„Já myslel, že jste z Města,“ divil se Řidič, který zase na chvíli spustil oči ze silnice a ve zpětném zrcátku si prohlížel Blondýnina... obličej.

„Jsem z Města, ale z Předměstí.“

„Jo tak, to potom jo,“ pochopil Řidič.

„Nemyslíte si snad o mně, že jsem nějaká vidlačka, že ne?“ ohradila se Blondýna směrem k Řidiči.

„Ani omylem, slečno, to ať vás ani nenapadne,“ odpovídal Řidič neskutečně rychle. Já proti venkovanům nic nemám. Vlastně, abych byl úplně upřímný, i já se na Předměstí narodil. Opravdu jen narodil. Naši bydleli v Centru, ale mámu to chytlo zrovna na nějaký služební cestě, a tak jí táta musel vzít do nejbližší nemocnice. Nebudu to hrát na nějakou laskavou notu. Táta, vždycky když to vypráví, tak říká, že byl posranej až za ušima. Že prej si myslel, jak se něco podělá, že na Předměstí jsou středověký felčari, a tak. Nakonec byl docela překvapenější, když všechno dopadlo dobře a já se narodil v pořádku. Nikdy ale nejednal s předměstskými jako se sobě rovnými.“

„To jsou předsudky,“ mávla Blondýna rukou a jala se urovnávat horní kraj šatů, což Řidič kvitoval těžkým polknutím.

„Já vím, že jsou,“ dostal ze sebe smysluplná slova. „Však já se na předměstský taky dívám normálně. Nevím, jestli je to tím, že jsem se tam narodil, ale prostě si myslím, že předměstský jsou naprosto normální. A když se dívám na vás,“ pro jistotu znovu polknul, aby z něj nevyšlo jen blekotání, „řekl bych, že se tam rodí krásný lidi.“

„Jé! Děkuju,“ zaculila se Blondýna a přejela Řidiči dlaní po paži. Auto na silnici mírně zakličkovalo.

Tentokrát už se Manažer na Řidiče otočil. „Zastavte!“

„Ne, to je dobrý, já to... v pohodě. Rozdejchám to. Jsem v pohodě,“ nadechoval se zhluboka a volant svíral tak, až mu prsty začínaly bít.

„Zastavte!“ trval na svém Manažer. Slyšet ho mluvit zvýšeným hlasem, to by vzalo slova z úst i odvážnějším. Blondýna se přesto Řidiče zastala.

„Ale no tak. Přece se nic nestalo,“ snažila se nějak ze situace vybruslit.

„Tak fajn, budu to muset vysvětlovat jako pro debily,“ povzdechl si Manažer a ukázal rukou kamsi před sebe. Tři zbylí pasažéři se tím směrem podívali.

„Panebože,“ vydechla zpěvačka a chytila se za prsa, jako kdyby měla každou chvíli dostat infarkt. „Co to proboha živého je?“

„Nemám zdání,“ odvětil Manažer, „ale pořád si myslím, že nejlepší varianta je zastavit.“

„Jo, jo, jasně,“ souhlasil rychle Řidič, vyhodil blinkr a už sjížděl za krajnici. Nic tudy sice nejspíš neprojede, ale člověk nikdy neví.

„Co to je?“ vypískla znovu Zpěvačka. Skutečně se zdálo, že infarkt už je na cestě. Na obzoru se vznášel černý mrak, který se blížil jejich směrem. Velmi rychle.

„Vrány,“ vydralo se Řidiči z úst. Podle jeho výrazu všichni ostatní pochopili, že tohle není informace, kterou by chtěli slyšet.

„Sebevražedné vrány?“

„Jo, pravděpodobně. Nevím. O tomhle jsem moc neslyšel... Shlukují se často, ale tohle...“

„Vypněte motor.“

Řidič se podíval na všechny cestující a pak se zeptal: „Kdo to řekl?“

„Já ne,“ odvětil chladně Manažer, „ale být vámi, tak otočím klíčkem a jsem zticha.“

Řidič otočil klíčkem a vůz ztichl. „To řekla nějaká z vás?“ otočil se na ženy na zadním sedadle.

„Znělo to snad jako ženský hlas?“ nadhodila Zpěvačka.

„Hm, to je fakt,“ zamyslel se Řidič. Pak prostě jen prohodil: „No jo, ono se to nějak vysvětlí.“

„Co budeme dělat? Co když to letí na nás?“ začínala panikařit Zpěvačka.

„Letí na nás,“ nepokoušel se ji uklidnit Manažer.

„Jak to můžete...“ nedokončila. Blondýna ji znovu chytla za ruce a tentokrát se Zpěvačka nepustila.

„Letí na nás,“ potvrdil i Řidič.

„Ale není to... nebezpečný?“ vyslovila Blondýna to, co její starší společnice nemohla říct, protože jí došel dech.

„Nevím,“ sdělil Řidič poměrně nejasnou odpověď. „Tohle se nestává moc často. Jednou do roka.“

„Jednou do roka? Vy víte, co to je?“ chytla se Zpěvačka jeho posledních slov.

„No jo, vím, co to je.“

„A co to je?!“ vyjekla afektovaně.

„Výročí,“ odpověděl Řidič.

„Výročí?“ zopakovala Zpěvačka. „Víte, jaký mám pocit? Mám z vás pocit, že mluvím s naprostým debilem! To, do prdele, nemůžete mluvit jako normální člověk a říct nám něco víc? Nebo to je nějaké tajemství, které si vy, podělaní řidiči, střežíte?“ Obličej se jí kroutil vztekem. Tentokrát se chtěla z držení vymanit Blondýna, ale na první pohled vetřá, téměř sedmdesátiletá žena ji nehodlala pustit.

„No jo, pardon, se hned nečertěte,“ ztišil Řidič hlas, protože mrak se ještě více přiblížil. Jako by nabýval na objemu. Nedokázal z něj spustit oči. Nikdo z nich se nedíval na nic jiného, protože monstrozita, která se před nimi rozprostírala, v sobě měla něco nadpozemského, něco božského. Vždyť co jiného než boží ruka dokáže vytvořit něco tak gigantsky krásné a zároveň kyklopsky děsivé. „Je to výročí natočení Ptáků.“

„To je nějaký kód, nebo co?“ čertila se dál Zpěvačka.

„Myslím ten film,“ přiblížil Řidič. „Jasný? Ten Hitchcockovo film Ptáci.“

„Tak to všechno vysvětluje,“ podařilo se Blondýně konečně uvolnit jednu ruku, aby se mohla plácnout do kolene, jak se to pěkně vyjasnilo. Trefila se spíš do stehna, a proto, že měla krátké šaty už poměrně vyhrnuté, plesknutí zaznělo hlasitě.

„Pšš,“ tišila ji Zpěvačka, která na sebe nechtěla upoutávat pozornost. Řidič si zase vůbec nepředstavoval, jak to plesknutí způsobila jeho ruka na zadku pasažérky sedící hned za spolujezdcem.

„Takže Ptáci?“

„No jo,“ pokračoval Řidič tiše. „Říká se tomu Hitchcockův ptačí den, nebo tak něco.“

„Ono to má svůj vlastní název?!“ zaječela znovu Zpěvačka.

„Mohla byste u toho být aspoň trochu zticha?!“ snažil se ji usměrnit Manažer, který měl na podobné výlevy náladu asi jako na kyselinový klystýr.

Zpěvačka se naklonila směrem dopředu, aby mohla mluvit tišeji, ale rozhodně to nic neubralo na jejím rozhořčení. „Když to má vlastní název, tak se snad předpokládá, že je určité nějaké přesné datum, nemýlím se?“

„No jo, to je fakt,“ přitakal Řidič.

„A to je kdy?“

„Dneska přece,“ rozhodil rukama, jak se divil, že se někdo může ptát na takovou do očí bijící skutečnost.

„A to jste – u všech svatých – tak zaostalý, že vám to nedošlo?! To jste to nevěděl?“

„Já jsem...“ Řidič svou větu nedokončil, protože celým jejich okolním světem otrásl zvuk, který ve všech zmrazil krev. Přestala jim proudit, jejich plíce se přestaly nafukovat novými dávkami kyslíku. Ten zvuk přišel snad ze všech stran. Nedokázali by určit, odkud přesně. Zdroj byl všude kolem nich. Všude.

„Tohle je náš konec,“ třásl se Zpěvaččin hlas.

„Je to docela slyšet, co?“ poznamenal Řidič.

„To jsou ti ptáci?“ ptala se Blondýna. „To není možný, ne?“

„Jsou to oni,“ ujistil ji Manažer, který sám vypadal, že se snaží zatlačit do sedačky co nejhlouběji.

„Uvidí nás?“

„Vidí nás.

„Co teď bude?“

„To nevím,“ přiznal Řidič. „Prostě... něco.“

I slunce se chtělo schovat. Nehodlalo trosečníkům dopřát slabou útěchu svého svitu. Skrylo se za černá křídla, která pohltila oblohu ve své všepožírající nenasytosti. Neletěl proti nim houf tažných ptáků, nebylo to ani obří hejno, ale jednoduše stěna, s níž se ani nebe nemohlo rovnat. Síla jejich křídel tlukoucích do vzduchu v rytmu nejsilnějšího šamana dobývala nebesa a klepala na bránu. Nikdo neotvíral, a tak táhly dál a dál. Nebyly to jen vrány, ale i další ptáci. Jejich bylo nebe, pod kterým se ti na zemi choulili ve strachu.

Stěna nebyla dokonale jednoduše a pevná, přelévávala se jako moře zasažené těžkou ropnou havárií. Některé kusy odpadaly. Prostě se snesly k zemi, kde se v prachu a peří rozbily a zemřely. Jejich konec nikdo neoplakal, žádný z jejich druhů se pro ně nezastavil, aby je doprovodil na cestě posledního tažení. Těla se řítily k zemi, unavená, anebo odhodlána skonat dle vlastního přání. Sebevražední ptáci se vrhali proti kamení. Končili svou vzdušnou pouť. Možná proto, že nikam nevedla, možná jen proto, že chtěli uctít památku těch, kteří ztvárnili role ve filmu, jež je tolik proslavil. Lidé se jich na důvod ptát nemohou. Mohou jen v tichosti čekat a doufat, držet si naději, že se mrak přežene, všechno odezní a nikomu se nic nestane.

Čtyři lidé, kteří se příliš neznali, čtyři lidé, kteří před sebou měli dlouhou cestu, se tísnili v autě, které poskytovalo dost komfortu, ale ani jeden si nebyl jistý, co se stane, když na něj začnou padat ptáci. Ne po jednom, ale ve skupinkách. V továrně na Cadillacy s touhle alternativou jistě nepočítali. Na jejich obranu je nutné poznamenat, že ptačí sebevraždy byly v té době velmi vzácnou záležitostí. Cestující děkovali, že nad sebou nemají plátěnou střechu, ale solidní plechový úkryt, jež by mohl nápor přečkat. Ani jeden z pasažérů by nedokázal s jistotou říct, že se tohle přežene a všichni nezranění pojedou dál až do cíle své Cesty.

„Docela tma, co?“ Řidič, který byl jen... řidič. Nic jiného v popisu práce neměl. Prostě vést auto po silnici až na konečnou, až tam, kam všichni potřebují dojet.

„Zaútočí na nás?“ Blondýna, která se chtěla živit jako zpěvačka, ale nakonec skončila u modelingu, protože na nic lepšího stejně neměla. Doufala, že cesta jí přivede konečně někam, kde to za to stojí, kde najde to, co tolik potřebuje.

„Co když se dostanou dovnitř?“ Zpěvačka, která měla to nejlepší za sebou, protože doba už dávno pokročila a lidé, hlavně mladí, měli zájem o naprosto jinou hudbu, méně melodickou, méně rytmickou, méně srozumitelnou, méně smysluplnou.

„Tak aspoň bude klid.“ Manažer. Chladně kalkulující člověk, který by neudělal žádné rozhodnutí, aniž by si ho pořádně rozmyslel.

Před sebou měli dlouhou cestu, ani jeden nevěděl, jak dlouhá bude. Očekávali překážky, které jim osud nachystá, ale je tohle pouze první překážka? Anebo hned poslední?

Nebe ještě víc potemnělo. Přilétali stále noví a noví ptáci.

„Já mám strach,“ špitla Zpěvačka. Další slova přerušilo hřmění křídel a běsnění zobáků.

Na střechu dopadlo první tělo.

K zemi se snášela pírka.

Do prachu cákala krev.

Pokračování následuje 3. října 2012 na mých stránkách <http://www.martinstefko.cz>.